
بررسی شیوه‌ی نگارش نمایش رادیویی سه‌بعدی بر اساس نظریه‌ی تخیل با مطالعه‌ی موردی نمایش باینورال "اتاق بازجویی"

■ هدی فلاح [نویسنده مسوول]

■ شهرام گیل‌آبادی

■ حمیدرضا افشار

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۴/۱۲/۱۳ | تاریخ پذیرش نهایی: ۱۳۹۵/۱/۳۰

این مقاله برگرفته از پایان‌نامه‌ی کارشناسی‌ارشد نگارنده‌ی اول تحت‌عنوان: "نمایش رادیویی در فضای سه‌بعدی" است که با راهنمایی نگارنده‌ی دوم در دانشگاه صداوسیما در تاریخ ۹۳.۱۱.۰۵ دفاع شده است.

بررسی شیوه‌ی نگارش نمایش رادیویی سه‌بعدی بر اساس نظریه‌ی تخیل با مطالعه‌ی موردی نمایش باینورال "اتاق بازجویی"

هدی فلاح | کارشناس ارشد رادیو (گرایش نویسندگی)، دانشکده‌ی تولید، دانشگاه صداوسیما، تهران

شهرام گیل‌آبادی | استادیار دانشکده‌ی تولید، دانشگاه صداوسیما، تهران

حمیدرضا افشار | استادیار دانشکده‌ی سینماتئاتر، دانشگاه هنر، تهران

چکیده:

هر رسانه به‌عنوان یک فرم خاص، ماهیت ایده‌پردازی خاصی را که به مفهوم‌سازی منجر شود می‌طلبد. نمایش‌رادیویی هم به‌عنوان نوعی رسانه برای نگارش، از این مهم مستثنی نیست و در شکل ایده‌آلش باید تنها در رسانه‌های شنیداری قابل‌درک باشد. بر همین اساس می‌توان تصور کرد که تفاوت‌هایی که سه‌بعدی بودن در نمایش‌رادیویی ایجاد می‌کند، باعث می‌شود که این نمایش‌ها، ماهیت ایده‌پردازی و الگوی نگارش متفاوت خاص خود را داشته باشند. در این مقاله با استفاده از نظریه‌ی تخیل و بررسی تفاوت‌های سیستم‌های مختلف پخش‌رادیویی از نظر زیبایی‌شناختی به الگوی شخصیت خاموش، دست پیدا می‌کنیم؛ در این الگو، POL شخصیت اصلی داستان بر مخاطب قرار گرفته، بر مرکز منطبق است؛ شخصیت اصلی این نمایش به دلایل دراماتیک و فنی از ابتدا تا انتهای نمایش سخن نمی‌گوید و موقعیت نمایشی او از طریق شخصیت‌های دیگر داستان به وی یادآوری می‌شود. میزانشن در نمایش‌های سه‌بعدی با این الگو در سیستم‌های سه‌بعدی مبتنی بر هدفون (باینورال)، ماریج است. اما این نمایش‌ها در ماهیت ایده‌پردازی با نمایش‌های مونو و استریو تفاوتی ندارند.

واژگان کلیدی: نمایش‌رادیویی سه‌بعدی، الگوی شخصیت خاموش، نظریه تخیل، سیستم باینورال